

ASTUR JÁNOS

Az arvisurák szellemisége

Az arvisurák szellemisége

Mi ez a rejtélyes írás, amely eredetileg a „palócok regevilága” alcímmel jelent meg, és a Hun és a Magyar Törzsszövetségek történetéről mesél?

Mintha egy párhuzamos történelmet olvasnánk; a nevek és a helyszínek ismerősek, a főbb történések is. De, itt minden más, mint a hivatalos változat, amelyet a történelem tudósai „egyetlen hihetőként” a fejünkbe véstek. Nevek, dátumok, helyszínek tömege, alig felfogható mennyiségben, amelyek mégis itt tökéletes, teljes és hibátlanul illeszkedő rendbe állnak össze.

Történeteket olvashatunk a hun és a velük rokon népek életéről, küzdelmüket a fennmaradásért. Olvashatunk az „égi eredetű” „érdéknélküli szeretet” vallásáról. Megdöbbentő adatok a régmúltról, Sumérról, Nimródról, Gilgamesről, Egyiptomról, az etruszkokról, Jézusról, a hun népek őshazájáról – a Melegvizek Birodalmáról (azaz a Kárpát-medencéről). Történetek abból az időből, amikor még nem nyílt meg a Gibraltári-szoros, amikor a Dunának még volt egy torkolata az Adriai-tenger felé, vagy még korábban, amikor még létezett az Atlanti-óceánban egy hatalmas szigetcsoport, Atlantisz, a Csendes óceánban pedig Ataisz szigete, mely a hun-féle népek menedéke volt a jégkorszak idején. És további megdöbbentő történetek más lényekről, a „káltésiekről”, akik kisebb csoportokban a Szíriusz egyik bolygójáról érkeztek, és a fiatalabb testvérüknek tartott földi emberiség segítése volt a céljuk. És mindezt egy ózdi kohász jegyezte le, aki három műszakban dolgozott, otthon pedig először kézzel, majd géppel oldalak ezreit írta tele!

Elhiggyük vagy sem a történeteket, valójában mindegy. Az arvisurák igazi értéke a sorok között megbújó szellemisége, amely célja az

élet fenntarthatóvá és élhetővé tétele, a tiszta értékek elismerésével, keresésével és megteremtésével.

Arvisurák

Az Arvisurák történetének egyik fontos időpontja Kr.e. 4040. Ebben az időben Ázsia keleti végén, a Sárga folyó torkolatától délre élt egy nép, amely szenvedett az észak felé terjeszkedő kínaiak folyamatos támadásaitól és nagyobb részük már vagy elpusztult, vagy behódolt. Egy csoport a folyó mentén nyugatra tartott Agaba (azaz „Öreg medve”) fősámán vezetésével, így értek el a folyó nagy kanyarulatához, ahol éppen a köles aratásának ünnepére nagyvásárt és hálaadást tartottak az ott élő népek. Agaba és népe megdöbbenve vette észre, hogy az itt élő hun népek nyelvét megérti, s hogy valójában rokonok, akiktől ezer éve szakadtak el, s akiknek keresésére még őseik fogadalmat tettek.

A találkozás öröme meghívta magukhoz a hun Úz törzs vezetőjét, Uzont, aki hamarosan egybekelt Agaba lányával. A házasságot további tervek követték, hogy egyesítsék erőiket. Ebben az időben nagy éhínség volt, miközben a hunok által szentnek tartott medvék pusztították a termést és az embereket egyaránt. Az éhező agabák egyszer elejtettek és megettek egy medvét, ami először nagy megrökönyödést keltett, de Agaba elmagyarázta a medvék bűnbeesését, hogy kegyetlenkedéseikkel hogyan éltek vissza az Égi atyácska jóságával. A medvéket ezért meg lehet ölni, de csak medvetor idején, s a torral ki is kell engesztelni a lelkét. A bölcs Agaba nagy tiszteletet kapott, mivel megszüntette az éhínséget.

Kr. e. 4040-ben a holdtöltétől holdtöltéig tartó medvetoron létrehozták a 24 törzs Hun Törzsszövetségét. Minden nép elmondta,

hogy miben hisz, majd egyeztették a hit- és mondavilágukat. A régi, holdév alapú időszámítás helyett bevezették a medvetoros-évek, a medve-evések, vagy röviden medve-évek számlálását. Agaba a régi bonyolult, képjeleket alkalmazó rovás helyett a hun törzsek beszéde szerint új rovásjeleket szerkesztett. Elindították a kalandozásokat, vagy más néven rokonlátogatásokat, melyek során tájékozódtak a többi törzs életéről, tovább keresték a szétszóródott rokon népeket, kutattak megtelepedésre alkalmas területek után és egyben fenntartották a népek közötti információcserét. Az egyik első kalandozás célja Kr.e. 4020-ban Kerka vezetésével a Melegvizek Birodalma (azaz a Kárpát-medence) volt, azaz a hunok feljegyzések szerinti ősi otthona az utolsó jégkorszak előtt. Itt még találtak rokon népek maradványait, majd a látogatást követően megkezdődött a lassú visszatelepítés.

A Hun Törzsszövetség központja a Sárga folyó (a „Hangun”) nagy kanyarulatában lévő Ordosz („Farkasverem”) város lett. Megalapították az Öregek Tanácsát. A Törzsszövetség bevezette az 5 éves sámán- és a 4 éves tárkány-képzést, akiket az Ordosz feletti Bálvány-hegyen, az egykori vásár helyszínén tanítottak. A sámán-képzés a mai orvosi-, agrár-, jog- és tudományegyetemek szerepét töltötte be, a tárkány-képzés pedig a mai műszaki-mérnöki jellegű oktatásnak megfelelően mestereket képzett. Agaba felesége Rima volt (lásd pl. Rimaszombat), aki a lányoknak elindította a rimalány (rimolán), azaz gondozó-papnő képzést, akik elsősorban a mai ápolónői, bábai, gyógyfüveket ismerő természetgyógyász feladatokat láttak el. A sámánok gyógyítottak, segítettek a gazdálkodást, követték az idő múlását, illetve általában a szellemi vezetői voltak az általuk szolgált közösségnek, egyben egymással és Ordosz központtal is kapcsolatot tartottak. Feljegyzéseket készítettek a történésekről, amelyeket 10 évente, 20 évente, esetleg 30 évente, amikor már lecsillapodtak a kedélyek és indulatok, összefoglaltak egy-egy nagyobb arvisurába. Minden 20 évben, amikor összeért a sámán- és a

tárkány-képzés, ügyességi versenyeket („Nagy Sűánokat”) rendeztek, többnyire ekkor tartották a szövetségi megbeszéléseket, tanácsot (a „Nagy Szalát”), és sokszor ez volt a feljegyzések arvisurába foglalásának ideje is.

A Hun Törzsszövetség a következő évszázadokban, évezredekben a „béke és rokonság” elve alapján rendezte a kínaiakkal való viszonyát, a rokonlátogatások révén felvette a kapcsolatot a világ legkülönbözőbb tájaira szakadt hun népekkel, megkezdte a visszatelepítést a Melegvizek Biroalmába, a sámán- és tárkány-képzéssel pedig a szellemiség fényét vitte a közösségekbe.

A hun népek szétszóródása

Az arvisurák valójában körülbelül húszévenkénti összefoglalók a Hun Törzsszövetség történetéből, egészen az 1700-as évekig, Mária Terézia koráig. Képzeld el! Többezer éves történelem, húszévenkénti pontossággal! Például a Honfoglalás időpontokra, helyszínekre és emberszámra pontosan meg van adva (a sámánok feladata volt a népszámlálás is).

De mi történt korábban, Kr.e. 4040. előtt? Az arvisurákban több visszautalás van, amelyből megismerhetjük ezt az időszakot is.

Kr.e. 11600. környékén egy hatalmas égitest közeledett a Föld felé, s úgy tűnt, hogy becsapódik és minden élet megsemmisül. Végül „csak” súrolta a Földet, Atlantisz nyugati részét, mely ennek hatására nagyon lassan süllyedni kezdett. A légkörbe kerülő por miatt évezredekig nem lehetett látni a Napot, és egy új jégkorszak következett be. Hihetetlennek hangzik? Nos, nemrégén fedeztek fel Észak-Amerika keleti partvidékén olyan nanogyémántokat, amelyek kozmikus becsapódás közben keletkeztek; ennek idejét Kr.e.

11000. környékére becsülik. A becsapódás felolvasztotta a sarki jéget, amely özönvizet és az óceánok hirtelen lehülését okozta, ezerháromszáz éves hideget hozott a Földre; ennek következtében haltak ki a mamutok is – írják.

A közeledő égitestről a 11 évvel korábban a Nílus mellé érkező „káltesiek” hoztak hírt; az előző ezer évben már tíz csoportjuk leszállt a Földön, és elkeveredtek az emberekkel. Azt javasolták, hogy a katasztrófa elől a Nílus forrásvidéke felé meneküljenek. A becsapódást követően megtudták, hogy az Atlantisszal nagyjából átellenes, a Csendes-óceánban fekvő Ataisz szigete az ütközés hatására jobban kiemelkedett, így oda vándoroltak. Itt, az egyenlítő mentén mediterrán jellegű volt az éghajlat, és több ezer évig békében élhettek. A légkör tisztulásával már néha látni lehetett a Napot, és a jéghegyek olvadni kezdtek. Ataiszról több gyarmatot hoztak létre, ilyen volt az azóta elsüllyedt Amu és Marja szigetcsoportokon (talán ez Mu és Lemúria), Kelet-Ázsiában, Dél-Amerikában, Indiában és a Folyóközben, Sumérban és a szomszédos Zagrosz hegységben is.

Ataisz Kr.e. 5038-ban „örök esőzés közben” elsüllyedt. A menekülők szétszóródtak, majd többnyire a gyarmatokra kerültek, elszakadva egymástól. A Mezopotámiába került több csoport északra húzódott, átkeltek a Kaukázuson, majd Kelet-felé tartottak újabb legelőket keresve. Ezer évnek kellett eltelni, hogy létrejöjjön az új szövetség.

A magyarok

Kik a magyarok az arvisurák szerint? Ehhez vissza kell mennünk Ataiszra, a káltesiek egyik látogatására (az utolsó Egyiptomban, Havarutban volt Kr.e. 3970-ben). A 8 fős csoport egyik tagja egy Anyahita nevű lány, aki az egyistenhívő „érdeknélküli szeretet” val-

lásban hitt; elmondása szerint ez a vallás szüntette meg bolygójukon a háborúskodást. Később Anyahitának szülés közben megbénult a lába. Ezután tanítani kezdett. Fia képelekkkel az arany „Igazmondó emlékoszlopra” róttá az érdeknélküli szeretet vallását és a népek történetét; ezek voltak az arvisurák, azaz igazszólások.

Ataisz pusztulását követően Úr városában Anyahita egy késői utóda, Magya fejedelem élt. Kiderült, hogy egy fejedelem-asszony temetése során feláldoztak három szolgát. A felháborodott Magya fejedelem egyistenhívó követőivel átkelt a Kaukázuson, majd ott várost alapított, amit egy földrengés után az egyik lányunokája, Magyarka épített újra. A magyarok házasságok révén elvegyültek a rokon szavárdokkal.

A „magyar” az arvisurák szerint tehát elsősorban egy hit, az „égi eredetű”, egyistenhívó, érdeknélküli szeretet vallásuk hite. Ezért sem csatlakoztak később az alapvetően hódító szándékú Attilához. Magyarka környéke nyitott volt mindenféle, a vallást elfogadó nép számára. Magyarka később szent város lett, mert itt született Kr.e. 3770-ben Etana, a jézusi minőségű beavatott, aki később a sumér és zagroszi városok királya lett.

A 170-ik év környékén a Van-tó melletti vallási központban, Tuspában élt egy Magyor nevű gyógyító, az ősi „mada-manda-magya” vallás hívője, aki később a Magyar nevet kapta (ez volt házasságának napja a névadó naptárban). Tanítása szerint: „Az a szó, hogy magyar, nem törzset, népet vagy népfajt jelent, hanem a békességre törekvő embereknek a gyülekezetét.” Később Urukban Mani tanította az ősi hitet, könyvekbe is foglalta, így azt később uruki-mani vallásnak is nevezték.

A csillagok járását már Ataiszon is figyelték és hittek a csillagjósásban is. Később, Kubiláj mongol udvarában a csillagiósok és jövendőmondók előrejelzései „a csillagjósás szerint mindig valóra vál-

nak a járványokat, árulásokat is figyelembe véve. Az Isteni akarat szerint az összefoglaló jelentéseikben minden holdhónapban az időjárást és a várható gazdasági eredményeket megjósolják egyes vidékekre vonatkozólag.” Magyar tanítása szerint „A bolygók uralma alatt, a csillagokban van megírva az újszülöttek jövője, s a Végtet hatalma halálukig tart.” Ez alól azonban a mandák ősi „jelképes megtisztulási szertartásaival”, amit a mandeus Keresztelő János is végzett, megmenekülhetünk. „Minden embernek a haláláig többször meg kell kívül-belül keresztelkednie, hogy a testükben fogságban lévő lelkük, a test és lélek szennyétől megtisztuljon.” Az ősi hit szertartásain ezt hirdették: „csak a szeretet gyógyíthatja meg ezt a bűnös világot”.

Magyar egyik társa és barátja volt Berény, a kabarok ifjú fejedelme is, aki a Káma és a Béla folyók vidékére hazatérve elterjesztette az ősi hitet, s ott egy új nép jött létre, amit Magyarinak neveztek. Később ez a nép egyesült a kaukázusi szavárd-magyarokkal, és több nép szövetségében együtt indult meg a Honfoglalás.

Az arvisurák rovója

Ki volt valójában az arvisurák „rovója”, lejegyzője? Ki volt ez az ózdi kohász, a palóc, azaz „felső-úz” Paál Zoltán, a rendkívül szerény körülmények között élő és dolgozó ember, aki minden szabadidejében csak ontotta magából a sorokat? Honnan származnak ezek a történetek? Paál Zoltán leírta mindezt a 348. arvisurában, aminek a Vérrel pecsételve címet adta.

Ez a történet a második világháború idején játszódik és az Urálon túl kezdődik, ahol egy mansi fiú, Tura élt. Turát apja halála után a nagyapja vette magához és nevelte fel. A fiút taníttatta, majd meg-

kérte, hogy másoljon át rovásokat papírra, amiket majd egyszer vigyen el Magyarországra, és egy „úz” embernek adja át a rovás jogát. Nagypája a manysi fősámán volt, akinek a halála után Tura elindult, majd több év múlva a sors a Volga környékére vezette, ahol az első világháború volt magyar foglyai éltek. Tura közöttük megtanult magyarul, majd egy ott szervezett partizáncsapattal elindultak Magyarországra.

1944-ben a 31 éves fiatalember, Paál Zoltán, az ózdi kohóban dolgozott. A menekülő németek leszerelték a kohót és nyugatra menekítették, a munkásokat pedig munkaszolgálatosként elindították a Felvidéken át. Sztrecsnó környékén jártak, amikor a partizáncsapat „kiemelte”, megszöktette Paál Zoltánt, akin Tura meglátta, hogy „három lelkű” (s hogy mit is jelent ez, azt akkor Paál Zoltán sem értette), és úgy döntött, neki adja át az arvisura-rovások jogát. De ez csak egy medvetoron lehetséges. A véletlen úgy hozta, hogy ekkor a környéken garázdálkodott egy medve, amit a sors Paál Zoltán puskája elé vezetett, a lövés eldőrdült, s így megülhették a medvetort, ahol Tura a sámán-ital megítatásával elvégezte a „beavatást”. A tudatmódosító szer hatására megtörtént az, amit Paál Zoltán sem hitt volna korábban el, kapcsolatba lépett a szellemekkel. (Ez az életveszélyes szer olyan erős, hogy néhányszori alkalmazása után gyógykezelní kellett!)

Tura meghalt egy akció közben, vérrel pecsételte meg a nagypájának tett fogadalmát. Paál Zoltán az arvisura törvények szerint 10 év múlva, majd 20 év múlva elkezdte írni az arvisurákat. Azt hiszem, nem kell ecsetelni ennek a vállalkozásnak a nehézségét, különösen az akkori időkben. Kénytelen volt hát csak a könnyebben befogadható történeteket közölni (nos, lehet, hogy túl lettünk becsülve), s azt is csak „regevilágként” megjelölni. Élete végéig, 1982. szeptember 29-ig küzdött azért, hogy az arvisurák kincsét megismerje a világ. „Arvisuránk nem magántulajdon. Ez lesz az éltető erőnk az

újabb Vízöntő Világhónapban, amelyik 4122-ig tart. Igazszólásunkat az a cél hatja át, hogy Kaltes-asszony Földjéhez hasonlóan a mi Földünkön se legyen többé háború.” Egy stencilezett szamizdat kiadvány után 1998-ban Bolyki Úr János szerkesztésében jelenhetett meg az Arvisura.

Hihetünk az arvisuráknak? Hihetünk-e Paál Zoltán történetének? Elmondása szerint (Dr. Lakatos Zoltán közlése alapján) ő a régi arvisura-rovó sámánok szellemével tudta felvenni a kapcsolatot. Ha már a szellemiség világába „tévedtünk”, tekintsünk meg egy különös bizonyítékot! Halmy György egy dokumentumfilmet készített Paál Zoltánról Sámán üzenet címmel, s ennek során 1992-ben megkérte a látó-jövendőmondó Barasits Zsuzsannát, hogy „mondja meg, kiről fog filmet készíteni”. Zsuzsanna elmondta, hogy ez az ember már meghalt. Arra a kérdésre, hogy mivel foglalkozott, azt mondta, hogy ez az ember elmegy valahova nagyon messzire (nem másik országba, hanem, mintha nem is a Földön lenne ez a hely), s onnan mindig valamit visszahoz (!). „Volt ilyen út”, „ez megvolt régen”, „ez már járt út volt”. Kell-e ennél többet mondani?

Az Élet szolgálatában

Milyen is volt a régmúlt világa, hogyan éltek a hun-féle népek? Semmiképp sem nevezhetők barbárnak vagy primitívnek. Magasfokú írásbeliség, kultúra és hitvilág jellemezte őket.

Az arvisura egyik üzenete az, hogy a Magyarság nincs egyedül. Milliárdnyi (!) ember a rokonunk a világ közelebbi és távolabbi tájain, akikkel az ősi fogadalom és az évezredek alatt elfogadott közös értékrendszer alapján testvérekként egyek vagyunk, akik számíthatnak ránk, s akikkel egymást kell segítenünk.

Az arvisura történeteiből megérezhető az ataiszi népeket, a Hun, majd a Magyar Törzsszövetséget vezérlő cél: olyan rendszert vinni a szertelenségbe, amely a fejlődést fenntarthatóvá, az életet pedig élhetővé, sőt, széppé teszi. A sámánok és a vezetők ezt a szellemiséget képviselték.

A régi időkben kiemelt fontosságú volt a szellemiség művelése és működtetése. A kisebb-nagyobb közösségek szellemi vezetői, ugyanakkor szolgálói a sámánok voltak, akik 5 éves képzésen vettek részt. Fontos szerepet kaptak a három- vagy több-lelkű emberek, azaz a beavatottak, akik a „nappali” és az „álmodó-lelkük” mellett (mellyel mindenki „álmában eldönti, mit fog másnap dolgozni, hogy az emberiségnek és családjának hasznára váljon”) még további képességekkel, „az Életfából kipattant Isten-szikrával” is rendelkeztek. A beavatottság nagyritkán 24 fokú („karélyos”) lehetett, ilyen volt például Atilla, Hunyadi János, Mani vagy Mohamed; róluk „az Égieknek tudomásuk volt és haláluk után ezeket az Égbe ragadták”. Csak világhónaponként egy ember születhet 24+1 lélekkel – ilyen volt a régmúltban Anyahita, Etana, és ilyen volt Jézus. A magasfokú beavatottak nyelveken túli „gondolatregzésekkel” tudtak kommunikálni, a különleges „Óm-jelzésű” beavatottak pedig látták egymáson az Óm-jelet (a homlokon egy keresztet). A magasfokon és szervezeten művelt szellemiségnek megvoltak a valódi (!) értékek felismerésére, közvetítésére és átadására a módszerei. Sajnos ez a lánc megszakadt, legutoljára Paál Zoltán halálával. Ennek a szellemiségnek egyetlen célja az Élet szolgálata, s nem elvont ideák alapján, hanem nagyon is kézzelfogható módon. A legfőbb érték a jóság volt. A bölcsék szerint „a jó embereket megjutalmazza az Úristen” további lélekkel, azaz képességekkel „harmad- és negyediglen, sőt a beavatottság jelével ellátott Óm jelzéssel akár ezrediglen is”. Gilgames „csak 16 karélyos beavatott volt”, „de hősiessége és helytállása 24 karélyos beavatottá változtatta”.

Az erővel párosult jóság olyan harmonikus energiákat sugároz, amely „rendezi” környezetét, világát. Az arvisurák üzenete szerint „az Ég uralkodik az emberek felett. Aki jót cselekszik, arra százszoros szerencsét áraszt”.

Az élet élhető, az élet szép. S az igazi érték a jóság és a szeretet.

Az arvisurák üzenete

Az arvisurák szellemiségének üzenete, vagy legalábbis annak néhány fontosabb eleme így foglalható össze jelen korunkra aktualizálva:

- A „magyar” elsősorban egy szemlélet, a világ egy látásmódja.
- Magyar az, aki magyarnak vallja magát, úgy érez, és úgy tesz. Mindegy, valaki honnan jött – az a fontos, hogy merre tart.
- Minden nép és minden hit értékes, és törekedhet a jó, a harmónia felé.
- Szeretni és tisztelni mindent és mindenkit; segíteni, érdek nélkül, de nem kihasználtan.
- A túlzások között vezet egy arany út. Hallgass meg másokat is! Védj a sokszínűséget.
- Őrizd meg, tanulj és népszerűsítsd az ősi hit- és mondavilágot, a történelmet és a szokásokat.
- Ember és a világ egy. Óvd az embereket, óvd világunkat, óvd életünk alappilléreit.
- Tiszteld a múltat, éld a jelent, teremtsd meg és gazdagítsd a jövőt.

- Ismerd fel és ismerd el az értékeket, a kiválóságot, keresd és fejleszd magadban. A kiválóság mások szemén át is látja a világot, és, bár nem tévedhetetlen, az életet szolgálja – annak minőséget ad.
- Sosem vagy, sosem voltál és sosem leszel egyedül.

Paál Zoltán: Arvisura (ígazszólás) I.-II. Regék a hun és magyar törzsszövetség rovásírásos krónikájából. (Püski, 2005.)

Paál Zoltán: Vérrel pecsételve. 348. Arvisura. (Sprint Nyomdaipari Kft, 2007.)

Bodnár István: A hun törzsszövetség története. Az arvisurák szerint (Püski, 2008.)